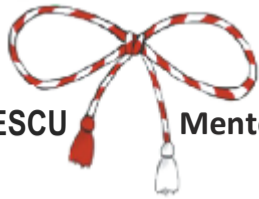

CIRIPIT de PĂSĂRELE

teatru, poezie, umor, opinii

Director fondator și executiv: Dinu GRIGORESCU
Redactor-șef: Vlad LUNGU

Sponsor: S.C. ECO CLEAN SRL • www.ecoclean.ro

Mentor

CHIRPING BIRDS

GAZOUILLIS DES OISEAUX

Anul II, Nr. 3 (14) / martie 2017

Preț 3,00 lei

TNB
I. L. CARAGIALE

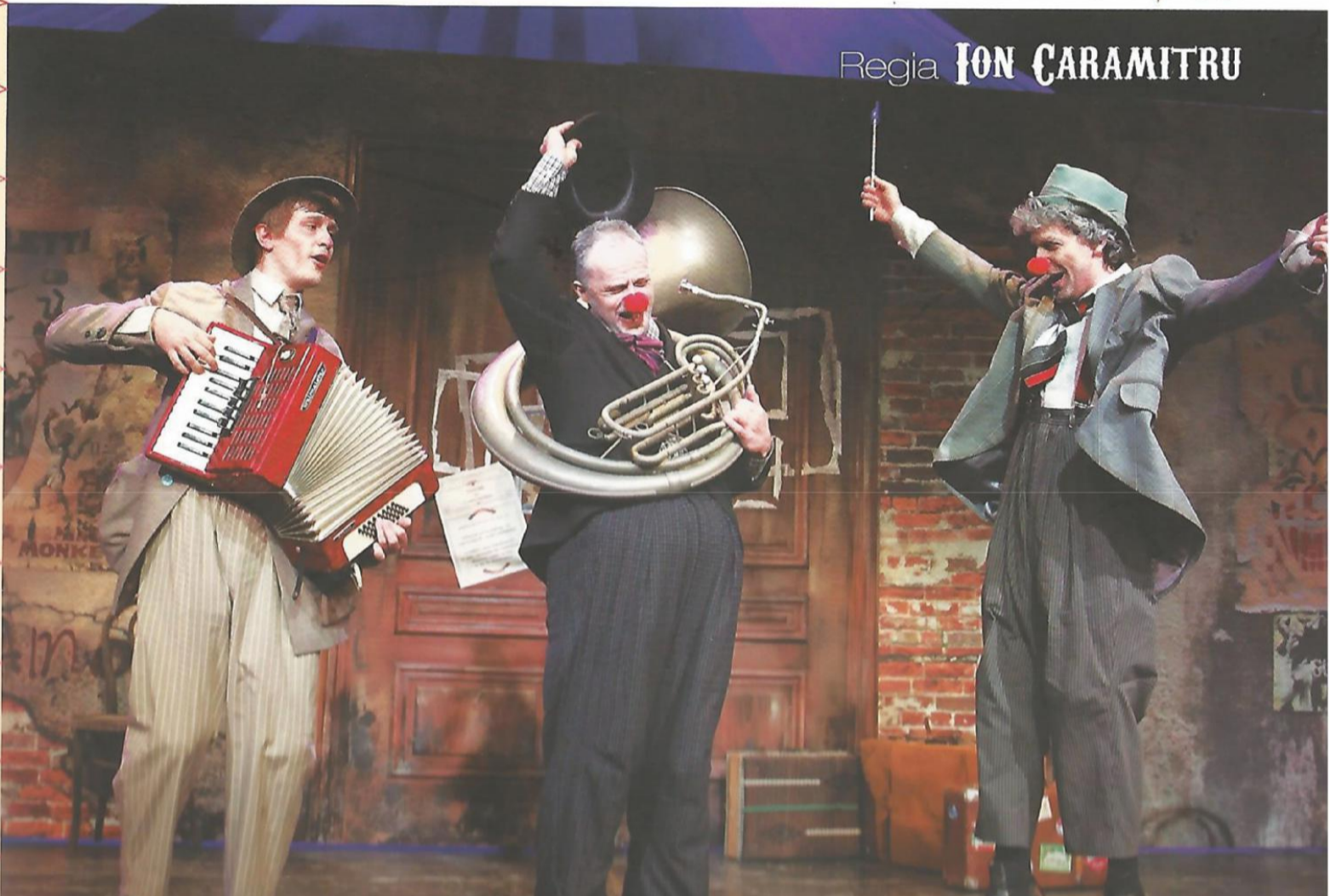
Premieră
Stagiunea 2016-2017

ANGAJARE DE CLOVN

de Matei Vișniec

Regia **ION CARAMITRU**

SPECTACOL FULMINANT ÎN REGIA LUI ION CARAMITRU

ANGAJARE DE CLOVN de Matei Vișniec, la TNB

Dacă această piesă era montată de Lucian Pintilie sau Tocilescu, ea s-ar fi jucat chiar în cușca leilor, cu toate riscurile. Mai prudent, dar fantezist, original, realizând aproape o capodoperă managerială și regizorală, Ion Caramitru aduce Circul bucureștean (văduvit de leii incendiați colectiv) la Teatrul Național.

Alegoria și fantasticul, realismul crâncen al replicilor și suprarrealismul situațiilor inventate au fost și au rămas primele ingrediente care au aseasonat special dramaturgia fluviu a lui Matei Vișniec (născut pe meleagurile de basm ale Bucovinei). *Caii verzi* era pe punctul să aibă premiera, înainte de 1989, la Teatrul „Nottara” – visul oricărui dramaturg –, dar autorul a

CIRIPITUL ÎNȚELEPTULUI

„Cea mai mare glorie nu o dobândești atunci când nu ești doborât niciodată, ci atunci când te ridici după ce ai căzut.”

CONFUCIUS (550-479 î.Hr.), filosof, învățător,
editor și politician chinez

evadat din coșmarul ceaușist, la Paris. Acolo nu e deloc simplu să te consacri. Vișniec nu a stat deloc în umbra nucului bătrân ionescian, altfel se usca. I-a studiat atent opera, îndrăgostit la nebulie de Becket și de Cehov.

Angajare de clown l-a fixat rapid în circuitul teatrului mondial. Subiectul e banal, contextul și subtextul colosale. Trei clowni bătrâni, expirați bat la ușile unui circ, unde doresc să se reangajeze, speriați de ușa închisă și de răgetele unui leu.

Continuare în pag. 2

Continuare din pag. 1

Clovnii, trinitate tragicomică, vorbesc câte-n lună și în stele, sperând să intre în circuitul artistic și să aibă din nou succes. Zbateră lor ridicolă este similară/identică cu aceea a pensionarilor de pretutindeni, ținută la uși, alungați, condamnați la sărăcie și exterminare prin uitare. Jocul actorilor în acest sens este impecabil și implacabil. Caramitru deține arta tuturor artelor legate de scenă. Amărății supraviețuiesc din pensia mică și din nostalgiile mari. Comicul e scrâșnit, tragicul evident. Montarea, senzațională, îmbină teatrul dramatic, scena italiană, cu arta circului la ea acasă. Nu lipsesc decât elefanții care să-i calce în picioare.

În pauză, spectatorii ies din Sala Studio, iar în foaiere îi așteaptă Circul Globus, angajat într-un veritabil spectacol. Aici, regia se desparte de dramaturg, însă ea potențează dramaturgia, extinzând fabulosul. Spectatorii revin în Sala Studio, care, între timp, a fost reamenajată ca arenă. Șocul e formidabil! Nu mai știi unde ești, la teatru sau la circ. Ești la amândouă instituțiile, simultan! E marea găselniță. Piesa continuă în ritm de galop; actorii circului și ai teatrului fac osmoză. Nemaivăzut! Luminile proiectează fabulos, savant bolta cerească cu stele mișcătoare, căzătoare peste spectatorii care se bucură precum copiii la circ. Baloane plutesc în aer, se joacă volei și exact la ceea ce mă gândeam în acel moment se și întâmplă: urmează un torent aerian de micuțe baloane de săpun care se sparg – existența noastră efemeră.

Contribuie la extaz muzica, măștile claulilor, costumele, nasurile luminate (nu știu cum), piticii eterni, omul cu picioroange (naturale), dresorul magic, fetele, elementele circului real și ale celui imaginat de Vișniec amestecându-se, la fel ca în viață, până la moarte.

Actorii tineri aduși de la Cluj, în rolurile celor trei crai de

carieră veche, îmbină replicile cu cântecele, filosofia cu tumbel. Lipsește iar elefantul sau – de ce nu? – rinocerul. Marginalizarea, tristețea, mimarea vioișiei, scandalul, bravada, fantezia, retrăirea trecutului mort, dar glorios, împing drama spre o fină tragedie și o aduc înapoi într-o rafinată comedie. Aplauzele capătă ritmul sacadat al circului, al maneajului.

Că a fost inspirat Vișniec de faimosul Fellini, nici nu mai contează. Văzând clovnii cum apar în scenă, din sală, în fața unui zid – fațada circului –, îi aveam în minte pe Tache (Radu Beligan), Ianke (Marin Moraru) și Cadâr (Gheorghe Dinică), cei mai mari comedieni ai Teatrului Național. Tradiția este continuată și cu *Petre Ancuța* (Filippo), *Emilian Mârnea* (Nicollo), *Florin Călbăjos* (Peppino). Cei trei sunt unul singur și fiecare este altul. Moartea bufonului, reanimarea comică, clonarea lui Charlot, dansurile, tiradele, plânsetele, râsetele, mobilitatea remarcabilă, interferența celor două genuri de artă sunt excepționale.

La reușita acestui fabulos mega-spectacol contribuie din plin *Florilena Popescu Fărcășanu*, cu decoruri minuțios și expresiv elaborate, dar și costumele *Lilianeii Cenean*, care au o puternică individualizare. *Florin Fieroiu* asigură cu brio coregrafia unui dificil traseu clovnesc. Păpușile *Ioanei Creangă* redau bine grotescul. *Robert Stan*, din echipa circului, face performanță în echilibristică, cățeei și dresorul lor, *Clovnul Cristiano*, ne alungă stresul, la fel și ceilalți distribuiți în diferite ipostaze. Ilustrația muzicală (*Călin Țopa*), luminile (*Chris Jaeger*), prompterul cu traducerea textului în limba franceză, programul de sală de înaltă ținută grafică și perspectiva turneului în Franța, patria adoptivă a dramaturgului, în cadrul unui proiect de francofonie teatrală, prefigurează un mare succes al TNB, național și internațional, exact ce s-a dorit!

Dinu GRIGORESCU

27 MARTIE – ZIUA MONDIALĂ A TEATRULUI

Ziua Mondială a Teatrului a fost stabilită de *Institutul Internațional de Teatru*, în cadrul Congresului Mondial de la Viena, în anul 1961, și a fost sărbătorită pentru prima dată în 1962, la 27 martie, ziua în care se deschidea stagiunea *Teatrului Națiunilor* din Paris. De atunci, în fiecare an, la aceeași dată, comunitatea teatrală internațională celebrează acest eveniment.

Institutul Internațional de Teatru a fost înființat în anul 1948 la inițiativa UNESCO și a unor personalități de seamă din domeniul teatrului, fiind cea mai importantă organizație internațională non-guvernamentală din domeniul artelor spectacolului și având relații oficiale de consultare și asociere cu UNESCO.

În fiecare an, de Ziua Mondială a Teatrului, o personalitate din lumea artelor spectacolului sau dintr-un alt domeniu al culturii este invitată să-și exprime gândurile legate de acest eveniment, într-un mesaj internațional, care se difuzează în lumea întreagă, în zeci de limbi. Mesajul internațional din acest an este semnat de actrița franceză de teatru și film Isabelle Huppert (n. 1953), nominalizată în februarie 2017 la cea de-a 89-a ediție a Premiilor Oscar la categoria „Cea mai bună actriță în rol principal” (pentru rolul Michèle Leblanc din filmul „Elle”).

CLUBUL DRAMATURGILOR LA ICR

Luni, 27 martie 2017, de la ora 18.00, la sediul Institutului Cultural Român din Aleea Alexandru nr. 38, va avea loc cea de-a 5-a premieră a stagiunii 2016-2017 a „Clubului Dramaturgilor” – spectacolul-lectură:

Misterul caracatiței de Lucia VERONA

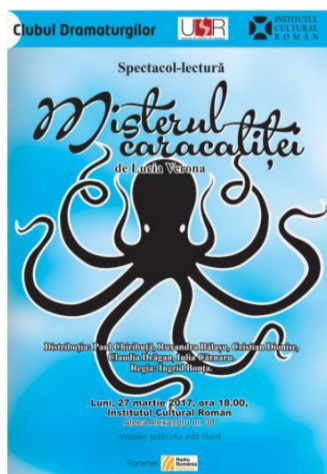
Cu: **Paul CHIRIBUȚĂ, Ruxandra BĂLAȘU, Cristian DIONISE, Claudia DRĂGAN, Iulia CĂRNARU**
Regia: **Ingrid BONȚA**

O comedie subtilă cu nuanțe polițiste, cu mistere bine camuflate și lovituri de teatru spectaculoase. Lucia Verona, o autoare cunoscută pentru piesele ei surprinzătoare, dar și pentru romanele polițiste de succes, este, de asemenea, traducătoarea mai multor piese de Shakespeare în limba română.

Spectacolul este prezentat de Filialele București – Dramaturgie și Poezie ale Uniunii Scriitorilor din România, Institutul Cultural Român și Radio România Cultural.

Lectura piesei va fi urmată de comentarii ale publicului, moderate de Horia Gârbea, președintele Filialei București – Poezie aUSR.

Intrarea publicului este liberă.

Alexandra ARES

DO YOU LOVE ME?

UN SPECTACOL DE „EXPORT”, FĂCUT DIN PASTIȘE CULTURALE ANGLO- SAXONE PENTRU AMATORII DE HORROR GOTIC

Într-un cimitir fictiv, cu figuri umane îngropate în borcane mari cu formol, sub o lună plină, un grup de personaje vorbește (neinteligibil) cu persoanele pe care le-a iubit și continuă să le iubească dincolo de moarte, în timp ce, la tobele din fundal, singurul artist autentic al serii, Lucian Maxim, rupe aerul cu introducerea muzicală excelentă a acestui nou horror romantic care a avut premiera miercuri, 8 martie 2017, la Teatrul Național din București.

O frumoasă cu vânt în plete, ca o cântăreață dintr-un videoclip (Ioana Mărcoiu), începe monologul Catherinei din *La răscruce de vânturi* către amintirea lui Heathcliff, după care, Heathcliff (Andrei Radu), sau mai exact stafia lui, apare la borcanul funerar al Catherinei cu monologul iubirii lui pentru ea. Urmează o serie de monologuri care explorează diverse tipuri de dragoste pierdută morții, inclusiv the gays du jour, Louis și Lestat, împrumutați din filmul *Vampire Chronicles*. Suntacompaniate de câte un număr muzical, cu orchestrații mai mult sau mai puțin inspirate și bine realizate, semnate de Ghighi Eftimie, care par aruncate în public înainte de a fi gata ca material de CD. Ghighi Eftimie este un artist cu multe talente, fiind și unul din actori (interpretează Omul cu mâna roșie și Preotul).

În timpul unui monolog cu ruminății despre armata confederată americană, m-am pomenit că mă gândesc la neamțul Karl May care a scris cartea favorită a copilăriei mele, *Winnetou*, despre vestul sălbatic, fără să fi pășit niciodată pe teren american. O carte care, în mod uimitor, a reușit să pară autentică.

Do You Love Me?, scris și regizat de *Iris Spiridon*, nu are un erou și o poveste originală cum a avut Karl May, deși descrie, ca și el, lumi cu totul străine. De fapt, nici nu este clar din prezentare dacă avem de-a face cu un text original, livresc, inspirat din personaje celebre, dar compus în totalitate de autoarea scenariului, sau de un colaj de diverse texte străine apropiate, fără a li se da credit și adaptate, o clarificare care sperăm că se va face în viitoarele programe de sală. Problema în acest spectacol-concept teatral și muzical despre dragostea care rămâne dincolo de moarte este lipsa unui story sau măcar a unui fir dramatic care să lege totul și să adauge tensiune, și, odată ce spectatorul realizează „conceptul”, totul devine repetitiv și dă senzația de lungime. La aceasta se adaugă lipsa unui fior dramatic personal, ceva care să transmită sau să lege – de ce nu? – cultura națională la cultura globală și experiența personală și un ceva autentic al scenaristei la experiența împrumutată și pastișată – ceva care să îi confirme unicitatea, o voce personală.

Primul stadiu al artei este imitația și Iris Spiridon, o regizoare/scenarist din noua generație, a dovedit în *Do You Love Me?* că este o bună imitatoare de clișee culturale anglo-saxone din cărți și filme, ba a și presărat multe fraze în limba engleză. Pariul ei a fost să creeze un spectacol foarte atractiv din punct de vedere vizual, aproape bilingv, de export, cu arhetipuri ușor de recunoscut în lumea globalizată, unde brandul de mall, gen Zara

și *H&M*, devine brand cultural, gen Peter Pan și Michael Jackson. Acest pariu este reușit.

Scenografia *Ralucăi Chelaru* este splendid morbidă, cu un iz de déjà-vu. Figurile umane din borcanele de formol amintesc de animalele în borcane de formol ale lui Damien Hirst, momentele de muzică și dans amintesc de un club de noapte, costumele și plastica monologurilor aduc fiecare în minte o situație văzută altundeva, în lumea globalizată.

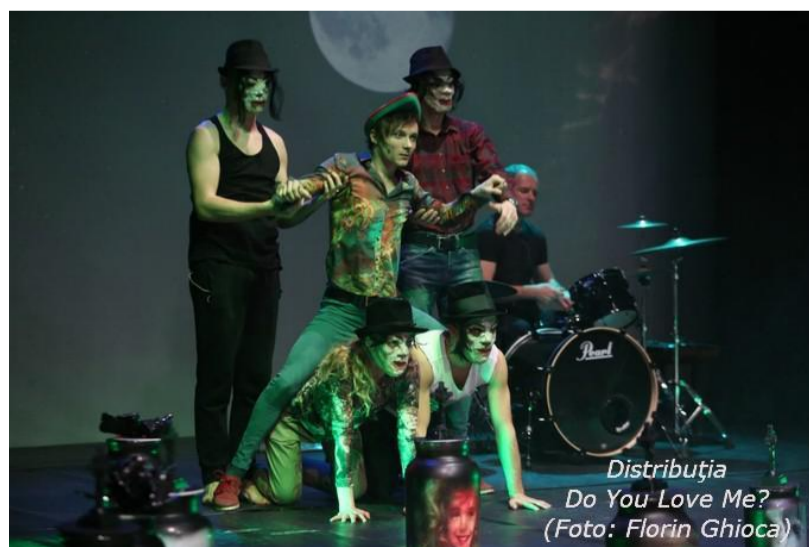

Conceptul de horror romantic cu povești cu vampiri este un fenomen care intelectualmente sărăcește cultura americană contemporană, deși oferă vânzări mari atât în carte, cât și în film. Deci există o cerere – cel puțin în lumea anglo-saxonă – pentru această pseudo-cultură care a devenit un punct de reper pentru generația Millennials-ului din care Iris Spiridon face parte. Rămâne de văzut dacă publicul tânăr din România va vibra și va face din *Do You Love Me?* un „cult show”.

Stilistic, pastșa culturală funcționează când există puțin umor, așa cum a existat în *The Rocky Horror Show* în SUA, care a fost primul „cult show” de acest tip în 1973, cu o poveste originală care satiriza filmele horror de serie B, cu o muzică incendiară. *Do You Love Me?* este o dramă, nu o comedie, care încearcă să ridice kitsch-ul intelectual la nivel de artă. Anumiți regizori, cum ar fi Andrei Șerban, reușesc cu brio acest mers pe muchie de cuțit, dar lui Iris Spiridon nu i-a reușit – poate și pentru că nu a avut un suport dramatic mai puternic și mai original, nici o partitură muzicală incendiară, care să-ți rămână în minte după ce ieși din sală. Recitaluri actoricești frumoase în sine, interpretate cu talent și mare versatilitate de *Răzvan Krem Alexe, Ghighi Eftimie, Ioana Mărcoiu, Vlad Bîrzanu și Andrei Radu*, creează un ansamblu ce pare deseori mai potrivit pentru un show pentru turiști americani pe un vas de croazieră, decât pentru o scenă de teatru național.

Caragiale spunea că avem și noi faliții noștri, în timp ce Iris Spiridon pare să spună că avem și noi globalizații noștri. Întrebarea e: cu ce anume contribuim? Care e povestea noastră?

Spectacolul este un produs al Centrului de Creație și Cercetare „Ion Sava”, în cadrul programului *9G la TNB*.

Distribuția
Do You Love Me?
(Foto: Florin Ghioca)

21 MARTIE - ZIUA INTERNAȚIONALĂ A POEZIEI

PRIMĂVARĂ LIRICĂ

**Coca
POPESCU**

TALISMAN

Să-ți intre primăvara în suflet,
Cu zâmbetul lui Cupidon. Să-
ți prindă aripi de iubire
Pe frumusețea clipelor.

Să ai în suflet cer senin
Și-o pajiște cu ghiocei,
Să porți un talisman de-argint
Pe șnurul împletit de porumbei.

**Elena
ARMENESCU**

TAINA MĂRȚIȘORULUI

Ca primăvara să ne aducă-n dar
Zile calde, flori de mărgăritar,
Voioșie, bucurii adiate de dor,
Am adus cadou: un mărțișor!

În această minunată împletire
Eu sunt culoarea albă, sunt Iubire,
Iar tu ești firul roșu, ești Putere
Toți avem nevoie de mângâiere!

De acest fir magic am legat un ban,
Norocul să fie cu noi întregul an,
Iar pentru mame, cu drag, am pregătit
Câte un vesel ghiocel de argint...

Așa mi-a explicat prietena mea
Secretul aflat de la bunica sa,
Când seara răsuceau în mărțișoare
Speranțe de belșug și alintare.

**Ion
Bogdan
MARTIN**

MAMEI

Scânteii de chihlimbar
Preumblă cerul
De dimpreună
Cu luna,

Abia începută,
Și seara-i
Din ce în ce
Mai senină,
Iar chipul tău,
Icoană sub arca înstelată,
E tot mai calin,
Tot mai candid, Și
picuri mari, Din
bolta palatină, Îmi
plouă feeric
Întreaga copilărie.

**Alfred
MOȘOIU**

RUGĂCIUNEA FLORILOR

Plăpândul ghiocel,
Ieșind de sub zăpadă,
Strigă: *Tatăl nostru*,
Ca lumea să-l vadă.

Care ești în ceruri,
Șopti floarea-soarelui
Și-un văl de lumină
Căzu pe răzoare.

Smerit, busuiocul,
Când vântul îl mână
Și-i scutură roua,
Sfințească-se-ngână.

Când *numele-Ți* spune
Trist ochiul-de-bou
Nu știi de-a fost șoaptă
Sau numai ecou.

Albastră ca cerul,
O nu-mă-uita
Spune: *Împărăția*
Să fie a Ta.

Și facă-se voia Ta
Suspină o camee,
Călcată-n picioare
Pe alba alee...

Când nuferii-n lacuri
Văd stele că sunt,
Șoptesc: *Cum e-n ceruri*
Așa și pe pământ.

Și grâul, când moara
Vuiște întruna,

A zis: *Pâinea noastră*
Cea de totdeauna.

Iar nalba și gura
De leu, amândouă,
La fel, rugătoare,
Răspund: *Dă-ne-o nouă.*

Cu gândul la fluturi
Stau rozele-n glastre
Și spun: *Iartă nouă*
Greșelile noastre.

Precum noi iertăm
Greșii, încet,
Răspunde garoafa
Uscată-n buchet.

Și crinii, podoaba
Fecioarei cinstite,
Șoptesc: *Nu ne duce*
pe noi în ispite.

Iar spinii, ce-odată
Martirii-i purtară,
Și ne izbăvește de
rele – strigară.

Și vântul pornește
Ecol Divin,
C-un freamăt pădurea
Răspunde: *Amin.*

Academia Română • Ministerul Culturii și Identității Naționale
• Consiliul Județean Prahova • Primăria Municipiului Ploiești

Festivalul
Internațional
de Poezie

Nichita Stănescu

Ediția a XXIX-a

Ploiești
28-31 martie 2017

**Primul român care a parcurs distanța București – Brașov
într-o singură zi, cu bicicleta**

ALEXANDRU MACEDONSKI – 163 DE ANI DE LA NAȘTERE

Alexandru Macedonski (14 martie 1854-24 noiembrie 1920), poet al rondelurilor și al rozelor, a fost un reprezentant de seamă al simbolismului românesc, promotor al literaturii SF, dar și un om hulit, din cauza caracterului și a acțiunilor sale, rămânând în istoria literaturii române drept cel mai orgolios, intrigant și pus pe ceartă contemporan al junimiștilor. Opera sa a avut de suferit din cauza caracterului dificil, ajungând să fie pus la zid de contemporani. A intrat în conflict cu cei mai de seamă scriitori – Eminescu, Alecsandri, Caragiale, dar și cu toți cei ce aveau păreri opuse de ale sale. Pe Eminescu l-a denigrat într-o epigramă care i-a fost fatală, pe Alecsandri l-a pizmuit și l-a ironizat, din cauză că acestuia i s-a decernat un premiu din partea Academiei Române, iar pe Caragiale a vrut să-l defăimeze, instrumentând acuzații de plagiat la adresa lui.

A debutat în literatură în anul 1870, cu poezia „Dorința poetului”, publicată în revista „Telegraful român” din Sibiu, iar prima carte de versuri („Prima verba”) îi apare în 1872.

Ca gazetar, critică școala de la „Junimea”, pe Titu Maiorescu și pe cei mai de seamă reprezentanți ai „Junimii”. În 1880 editează revista „Literatorul”, o apariție anti-„Junimea”, ca și cenaclul literar omonim pe care îl înființează.

În urma conflictelor avute cu marii scriitori ai epocii, marginalizat și fără nicio perspectivă, Macedonski părăsește țara și se stabilește la Paris, unde încearcă să se impună ca poet. Revine în România la începutul anului 1885, unde are parte de aceeași ostilitate.

Poezia sa este eclectică, are elemente împrumutate din parnasianism, simbolism, romantism. Până în 1890, Macedonski

scrie poeme ample, de factură romantică, cu versuri lungi și cu un pronunțat caracter satiric (ciclul *Noptilor*, caracterizat și printr-un abundent retorism romantic, inspirat din volumul „*Noptile*” al poetului romantic francez Alfred de Musset). După 1890, lirica lui trece printr-un proces de esențializare. Scrie *Rondelurile*, iar discursul liric este rezultatul unui efort de sinteză și se bazează pe o metaforă concretă. Poetul renunță la retorismul primei etape, poezia devenind sugestie și muzicalitate.

Dincolo de firea controversată și de trăsăturile negative ale caracterului său, Macedonski rămâne în literatura română primul reprezentant de seamă al simbolismului. În scrierile sale în proză se regăsesc și primele elemente SF din literatura română („*Oceania-Pacific-Dreadnought*”, text publicat în revista „*Flacăra*” din 1913, în care scrie o previziune despre cum va arăta anul 1952). A cochetat și cu astronomia și paranormalul. A avut o tentativă de a inventa stingătorul de coșuri și hârtia tratată cu nacru, și a susținut prelegeri despre puterile nebănuite ale omului de a învinge moartea. Tot Macedonski a fost primul român care a parcurs distanța București – Brașov într-o singură zi, cu bicicleta.

A murit răpus de boală, la 66 de ani, în data de 24 noiembrie 1920, inhalând parfum de trandafiri când, aflându-se pe patul de suferință, a cerut cu aviditate membrilor familiei sale să îi aducă roze.

În 2006, poetul a fost ales, post-mortem, membru al Academiei Române.

PRIMĂVARA

Sub flori de măr
Ce mi se scutură în păr,
Se umple sufletul de soare;
Pe orice frunți suferitoare,
Oh, ningeți, albe flori de măr!

Sub liliac
Sunt paseri dulci ce nu mai tac,
Concert de voci mângâietoare,
Sărmani cu inimi gemătoare,
Uitați, dormiți sub liliac.

Pe sub cais
Din aripi bate albul vis,
De-o inocență răpitoare:
Amanți cu inimi arzătoare,
E fericirea sub cais.

Sub nucul lat
Te afli însă izolat

Și-n umbra lui îmbătătoare,
Trecutul naște ca o floare.
Ah! de-aș muri sub nucul lat.

RONDELUL CRINILOR

În crini e beția cea rară:
Sunt albi, delicați, subțiratici.
Potirele lor au fanatici Argint
din a soarelui pară.

Deși, când atinși sunt de vară,
Mor pâlcuri sau mor singuratici,
În crini e beția cea rară:
Sunt albi, delicați, subțiratici.

În moartele vremi, mă-mbătară,
Când fragezi, și primăvărateci,
În ei mă sorbiră, extatici,
Și pe aripi de rai mă purtară,
În crini e beția cea rară.

RONDELUL MEU

Când am fost ură, am fost mare,
Dar, astăzi, cu desăvârșire Sunt
mare, că mă simt iubire, Sunt
mare, căci mă simt uitare.

Ești mare când n-ai îndurare,
Dar te ridici mai sus de fire
Când ți-este inima iubire,
Când ți-este sufletul iertare.

Știu: toate sunt o-ndurerare,
Prin viață trecem în neștire,
Dar mângâierea e-n iubire,
De-ar fi restriștea cât de
mare, Și înălțarea e-n iertare.

RONDELUL CONTIMPORANILOR

Acești contemporani ai mei
Fac ne-ncetat același sport:
De treizeci de ani îmi tot zic mort,
Tot mai pizmași și mai mișei.

Strigoi, adesea-mi zic tot ei
– Bătrân, în ultimul resort:
Acești contemporani ai mei
Fac ne-ncetat același sport.

Deși par lei și paralei,
N-au cu talentul vreun raport.
Și n-au nici sfinți, nici dumnezei,
Trântiți în viață de-un avort...
Dar sunt contemporanii mei.

**Mihaela-Mariana
CAZIMIROVICI**

COD ROȘU! LA ICR

TRASEUL CUVINTELOR ÎN SOCIETATE

În seara zilei de luni, 27 februarie 2017, la Institutul Cultural Român, am avut parte, în cadrul „Clubului Dramaturgilor” al U.S.R. București, Filiala Dramaturgie, de o comedie a cărei cursivitate se bazează, deliberat, pe o mulțime de clișee și situații, pe care le recunoaștem din diversele circumstanțe surprinse prin emisiunile de după-amiază ale televiziunilor.

Autoarea, doamna *Olga Delia Mateescu*, pare să adune, cu iscusință, în această piesă o multitudine de tare cunoscute ale colectivității umane din care facem parte: greșelile de gramatică persistente ale vecinei hoațe; sintagmele obsesive, precum „dintre care”, ale Siminei, dar și expresii, deja intrate-n cotidian, ca: „nu se merită” sau „nu mă mai risc”, ale aceleiași; inventarea unor profesii cu pseudospecialiști, a unor activități aparent reale, spre exemplu „cum te denoxezi”; cuvinte scornite de una dintre studente, ca „isihasticiatitudine” ș.a.

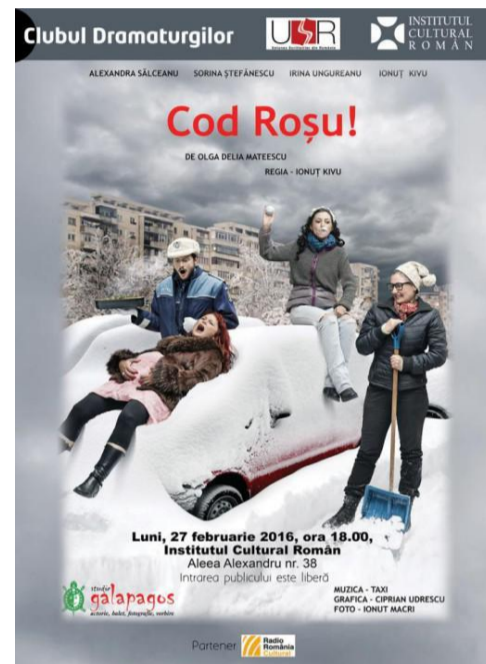
Punctate ca „înșelăciuni” și mici „escrocherii” ale unei societăți alienate, toate acestea vin să întregescă o comedie, cu un titlu care descrie exact momentul desfășurării, respectiv *Cod Roșu!*, în plină iarnă, având un subiect alambicat, ce merge în același ritm cu cel al multiplicării la infinit a oricăror etape de realizare ale oricărei activități (ne)productive.

La prima vedere absurde, „ne tâmpim împreună”, spune tot Simina, una dintre studente, toate aceste alăturări de împrejurări particulare hazlii pot reprezenta fragmentările caracteristice sau o tratare eclectică ce poartă semnătura postmodernismului.

În contextul oferit, adăugând și bogăția lexicală, se pot intui acele profunzimi deosebite la care autoarea poate ajunge și despre care ne-a vorbit într-un comentariu, ulterior reprezentației, dar care, aici, nu și-au găsit locul, aceasta lăsând la vedere doar atât cât era necesar pentru piesa în cauză.

Important de menționat, de asemenea, sunt și trecerile, de la o situație la alta, de la o întâmplare la alta, pe care aceasta le realizează cu atâta ușurință, aparent, precum și construcția personajelor, care ne oferă o interesantă imagine a unor caractere bogate în nuanțe – așa cum o culoare poate avea o varietate de nuanțe, așa și personajele sale au personalități proprii, distincte, prin particularitățile care le definesc. De altfel, fără a restabili normalitatea, finalul închide foarte bine tabloul acesta, cu imagini atât de vii, într-o foarte potrivită ramă.

Felicitări autoarei, regizorului și actorilor!

**Niccolo
HAVRILLINI**

**DIN CULISELE FORMULEI
LUMEA CA TEATRU**

Falii sau Felii de scenă

Folosindu-ne de termeni în barem hamletian, se poate spune că secolul al XXI-lea există sau nu există. Iată că secolul al XXI-lea există și există prin *teatralitate*. Asta înseamnă că politicianii secolului ar trebui să fie mai severi cu ei înșiși și atenți la ceea ce spun. Că uite, teatrul, ca un băiat bun ce este, te bate pe umăr, te mângâie pe creștet, îți ia vorba, de, vrea și el să trăiască, o învârte pe toate părțile, uneori e deja învârtită și o dă lumii. Că lumea abia așteaptă, să aibă ce râde. Și lumea râde, se bucură, sărmana! N-ai ce-i face! Așa-i lumea, că-i teatru!

Binele, ce întemeiază prietenii, își crește pe ascuns dușmănia. Prietenia, oricât de stabilă ar fi, își nutrește binele din răul propriu.

Mi-amintesc emoționat că, la un *Fest(In) pe Bulevard*, actrița care a stat în fața mea, dintr-o nevoie de comunicare, a schimbat câteva cuvinte cu mine. Chemată de cineva din primul rând al sălii, actrița, scuzându-se că-și mută locul, s-a ridicat de pe fotoliu și m-a sărutat pe obraz. Sărutul, fiind intens, mi-a lăsat o pată de căldură pe obraz. Și ca să nu-i pierd efectul, am urmărit spectacolul cu palma ținută pe locul afectat.

Am ajuns să înțeleg că epitetul *spadasin* nu se aplică numai omului pe care trâmbițașul conferențiar antropolog, un ins oarecare, îl deosebea de alte tipuri umane când spunea „omul spadasin”, ci și adevărului găzduit de acest om. Fațetele adevărului în taină ies la iveală după fiecare dintre rundele de votare. Ceea ce înseamnă că există o libertate de alegere și de exprimare. Dar nu-i suficient. Prin gestul său, votul este un act iluzoriu. Spre a fi valabil, votul trebuie validat. Când se vine la vot, este de preferat „omul spadasin”; când se pleacă de la vot, este acceptat „omul trubadur”.

Uneori timpul e de vină. Prea își cheamă repede noaptea, fără ca oamenii să-și termine lucrarea pe zi. Și atunci, desigur, ca să nu-i apuce zorile, ei urgentează lucrarea, fie că elaborează ordonanțe, fie că pierd scrisori de amor. Iar drept recompensă, după toate cele îndurate, se văd încondeiați de sloganul „Noaptea, ca hoții!”. „Câtă fatalitate pe capul bietului cetățean!” ar șopti Caragiale, probabil din simț de prevedere.

CASETA TEHNICĂ

ISSN: 2501-2355 * ISSN-L: 2501-2355

Fundația Spirit Românesc Pro-Arte și Caritate - București,
Bd. Libertății, nr. 22, ap. 4, sect. 5, Centrul Civic

Email: redactiaciripitdepasarele@gmail.com;
fundatiaspiritromanesproarte@gmail.com

Tel.: 0755 200 001 / 0745 044 746

Facebook: https://www.facebook.com/CiripitdePasarele

DTP: M. D.

Cap limpede și corectură: Vlad LUNGU

În cuiubul redacțional: Semnatarii articolelor

Publicație lunară, asociată Clubului Dramaturgilor al Uniunii Scriitorilor.

Apare la sfârșit de lună. Abonamente la redacție.